

Sõna

Teadke seda, mu armsad vennad! Iga inimene olgu aga kärmas kuulama, pikaldane rääkima, pikaldane vihastama. Jk 1:19

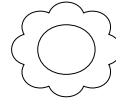
Mõte

Piiblis leidub konkreetseid elujuhiseid. Näiteks see lõik Jaakobuse kirjast, kus jagatakse soovitusi heaks suhtlemiseks teise inimesega. Tõesti, teise ärakuulamine on vist tänapäeval üsna haruldaseks jäänud oskus. Niisamuti pole tarvis otsekohe oma arvamust välja öelda. Ja eriti mitte pole tarvis otsekohe vihastada. Kõik kommentaarid foorumites ja arvavad suhtlusvõrgustikes võiks sellest ju õppust võtta. Teise mõistmine ei tähenda veel temaga kõiges nõus olemist. Enter-klahvi vajutada on lihtsamast lihtsam, aga...

Palve

Hea Jumal! Anna meile rohkem vastutustunnet ja mõistmist, et jõuaksime lõpuks ka halastuseni. Ons meil tõesti vaid iseendaga nii palju tegemist, et me teise inimeseni eriti ei jõuagi? Aamen

KABELIKONTSERT

Reedel, 19. juulil kl 19 toimub Kadriina kalmistu kabelis KABELIKONTSERT. Meelis-Lauri Erikson mängib digiklaveril omaloomingut.

Meditatiivse kontserdi mõte, lisaks kenale suveõhtu veetmisele on juhtida taas tähelepanu mõnedele vanadele majadele alevis, mis ootavad uut moodi kasutamist ja uut ideed. Meil on üsna mitu sellist hoonet, mis vana sisu on minetanud, kuid samas uut pole ka leidnud. Esimese asjana tuleb kohe meelde muidugi Kadriina jaamahoone. Samuti „vana veski“ koolimaja juures või endised töökoja hooned leerimaja taga. Suurepärase positiivse näite võib selles asjas tuua Maanaiste Seltsi maja näol, mis tänu Jaanus Reisneri jõupingutustele juba on kenasti korda saanud ja uue sisu leidnud. See näitab, et taolised vanad hooned ei pea tingimata olema mõistetud lagunemisele ja lammutamisele, vaid võivad leida uue elu. Mõelgem üheskoos veel nende asjade peale!

Järgmine Elulätte number juulikuus on pühendatud F. R Kreutzwaldile. Ilusat suve!

Leerilaager ja laste suvepäevad lõppenud!

30. juuni kuni 2. juuli toimus Toolse Puhkekülas jälle meie igasuvine leerilaager koos laste suvepäevadega. Nende päevade jooksul oli kummalgi üritusel oma programm, kuid ühised olid palve- ja söögikorrad. Näib, et selline kahe ürituse kokkupanek on hea mõte, mida tasub ehk korrata. Kindlasti oli laager huvitav ja tore nii suurtele kui ka väikestele ja, nagu alati, sai laagris ikka hästi süüa! Suur tänu Taavaisale ja kõigile inimestele, kes aitasid üritust ette valmistada ja läbi viia! Kohtume taas järgmisel suvel!

Kuhu oled teel, Noomi?

II osa

Eelmises „Elulätte” numbris oli juttu sellest, milline on Ruti raamatu eesmärk ja eripära. Selles numbris jätkame Ruti raamatu ainestiku uurimist. Head lugemist!

Ruti raamatu ainestik jutustab oma olemuselt ühe perekonna loo, sealhulgas kuningas Taaveti esiisa päritolu ja põlvnemise loo. Miks on see aga nii oluline ja miks Piiblis seda esile tuuakse? Esiteks, seetõttu, et Rutist kujuneb selles raamatus kuningas Taaveti esiema, teiseks aga seetõttu, et Jeesus põlvneb omakorda kuningas Taaveti soost. Seega on Ruti raamat kui põlvnemisloo saaga, millega heidetakse eelpilk Jeesuse päritolule.

Pärast mehe ja poegade surma on Noomi sunnitud koos miniattega koju tagasi pöörduma. Võib vaid ette aimata, mida Noomi oma hinges, kaotanud kõik, sel teekonnal sisemiselt läbi elab. Teel mehe sünnikoju saadavad leinavat vana naist, miniad Rutt ja Orpa. Orpa pöördub oma vanemate koju, kuid Rutt, erinevalt Orpast otsustab jääda leseks jäänud Noomi kõrvale (Rutt: 1:16-17). Nii jõudsid mõlemad naised Petlemma. Paljud piibliuurjad, sealhulgas Karl Barth, on pannud siin imeks Ruti ustavust oma ämmale. Seda on piibli teoloogias nimetatud heaks isikuomaduseks - olla ja jääda ustavaks. „Sest ustavus pole midagi enam, kui olla ja jääda kindlaks sellele, mida meile Pühakirja kaudu on püütud õpetada. Olles kindel selle sõna tões, võib usklik inimene liikuda edasi usuteel.” (Karl Barth)

Noomi ja Rutt jõudsid Petlemma odralõikuse alguseks. See aeg tähistas Juudamaal põllu- ja viljakoristustööde algust ning kestis ajaliselt veidi üle kuu. Noomi mehe suguvõsast elas Petlemmas jõukas mees nimega Boas. Ühel päeval palus Rutt Noomit, et ta võiks minna ja töötada Boase põllul. Just siit saavad alguse sündmused Ruti raamatus, mis muudavad nii Ruti kui Noomi kannatuserohket saatust. Sellest, kuidas sündmused edasi arenevad, tuleb aga juttu sarja kolmandas osas. Järgneb...

„Kuule, Hannes, mis mees sina säärane õige oled, et julged minu ukse taha kutsumata tulla, ah? Ma juba püüan sulle teab mitmendat korda selgeks teha, et täna ma külalisi rohkem vastu ei võta või ei jõua see sinu pehmeks joodud ajusse kohale. Mes?”

Hannes ja Tõnu silmitsesid Eedit kojauksel, siis teineteist ja ei saanud mitte mõhkugi Bläku Eduardi jutust aru. See kõik aga ajas hirmus tisedaks.

„Mees, maksa oma võlad mulle ära!” pahandas Hannes ja pressis end vägisi ukse vahelt Eduardi räpasesse kööki. Vaikides järgnes talle ka Tõnu.

„Kuule, kas sa tattnökk, arvad, et mul on siin majas kuskil mõni seif, otsast otsani raha täis või? Sa ei ole ju ometi peast nii turakas?” küsis Bläku Eduard.

„Tead, mees! Sa ära aja mind rohkem tisedaks, kui ma juba olen. Mul on juba praegu kange tahtmine sind segumasinasse ajada.”

„Ehhee, seda sa teha ei tohi ja üleüldse ei saa sa mulle mitte midagi teha,” ajas Bläku Eduard oma läikivad silmad punni. Ja siis tuli talle üks korralik tou sellelt, kellelt ta seda kõige vähem oli oodanud- Tõstamäe Tõnult.

„Siin pole meil enam midagist teha praegast. Laseme jalga, Hannes!”

Ja nad läksid. Verise ninaga Bläku Eduard ajas end vaevaga põrandalt üles ja vaatas toas ringi otsides mingit riideräbalat, millega oma nina kasida. Sellega valmis saanud, keeras ta eeskvoja ukse lukku ja oli just tupp astumas, kui kuulis kõõgist aknaklaasi purunemise klirinat. Eduardi hing sai kangesti täis. Ta seadis akna ette külma kaitseks määrdunud puhvaika ja kobis magamiskambri. Kuid sisemine viha ei lasknud tal kaua uinuda. Mine tea, oli see nüüd tehtud süsti süü või oli asi sootuks milleski muus, aga Bläku Eduard oli enam kui kindel, et seda lööki Tõstamäe Tõnult ei olnud ta ära teeninud. Eduardile nimelt ei mahtunud pähe, et kuidas said tema senised joomakaaslased nüüd säärased mõlakad olla. Oli ju tema alati see olnud, keda saadeti poodi joogipoolise järele. Nii räpases voodis lamades ja oma nina kasides tundis Eedi äkki meeletut kurbust. Sellist mis tahtis kõri nõõrida.

Samal ajal vantsis Loopre Hannes Esku suunas ja vandus endamisi. Kelleks see Bläku Eduard end õige peab? Paras joodik ja nii ennast täis veel pealegi. Aga nii ei saanud Loopre Hannes seda asja ju ometigi jätta ja kui nad Kuningamäe- Põltsamaa ristteel Tõnuga jumalaga oli jätnud, rääkis too: „Ega see tou oli nüüd Eduardile asja ette küll. Mis ta siis arvab enesest nii palju? Tead, Hannes, ma oleks talle veel teisegi tou andnud, aga nagu kahju hakkas kah teisest sindrist. Ja üleüldse ei mõista ma viimasel ajal sedagi, mis sulle enesele on sisse läinud? Elu sul kirevam, otsid aga ise tüli nagu mõnes Mehhiko seebikas. Aga vaata, Hannes, küll aeg kõik asjad ise paika loksutab. Selle Eduardiga ei saagi muud moodi kui et hülg kannatus peab olema.”

Kuigi Loopre Hannes päris täpselt aru ei saanud, mida Tõnu õigupoolest oma sõnadega mõelnud oli, siis segaseid tundeid tekitas see temas sellegipoolest. Sest ole sa müürsepp, kirjanik või postiljon, õelaid ja kadedaid ning õiglustundeta inimesi jätkub kõikjale. Nii arutledes jõudis Loopre Hannes Eskusse ja astus kohaliku kohvikusse sisse. Ainult neljases nurgalauas nägi ta kolme

meest õlut rüüpamas, kuid neid Hannes ei tundnud. Ta astus uuesti kohvikust välja ja tundis, et viha tema sees andis veidi järele. Sügaval sisimas mõistis ja aimas ta, et kui oleks Tõnu asemel ise Bläku Eduardile tou andnud, siis oleks ta seda palju valusamini teinud. Hakka siis veel pärast jahmerdama nende mentide ja kiirabiga. Aga vaatamata kõigele olid seisud siiski üsna närused. Tõstamäe Tõnu jutus võis isegi natuke tõtt sees olla, et kas mitte ta ise ei aja asju keerulisemaks, kui need juba on. Viimasel ajal ei olnud ju suhted Tõnu ja ülemustegagi töö juures kiita. Sees nagu pulbitses midagi ja otsis teed vabanemiseks. Aga millised on selle vabanemise tagajärjed? Kas järekordne rusikalöökk kellelegi? Loopre Hannes teadis, et midagi ei saagi muutuma kui tema ise ei tegutse, ei seisa asjade ja oma õiguste eest. Aga õiguse mõistegi tänapäevases elus kippus hägustuma. Keegi vist enam ei osanudki vastata täpselt, mis asi see õigus õieti on. Kas mitte Tammsaare romaanis ei ajanud Oru Pearu ja Vargamäe Andres niisamuti seda sama taga, et kelle poole kraav ja kelle poole mättad? Loopre Hannese mõtted läksid tahes tahtmata Helmut Varblasele. Vaat oleks see prohveti kuulsusega mees veel praegu elanud, küll tema juba oleks mõistnud nii õigust kui tõde. Loopre Hannes teadis seda meest hästi oma vanaisalt kuuldu juttude kaudu, et kuidas too oli talvel kõreda pakasega paljajalu ringi lasknud, peas lambanahast müts ja seljas hõlts. Vihmavarblaseks kutsutavat meest olla kõik vähe peast soojaks pidanud. Samas saanud nii mõnigi põdeja tema käest alati lohutust ja rohtu arstimiseks. Linna peal käinud korra ringi isegi legend, et tal ka kena õpilane nimega Natalie olnud, aga kuna see alles nõnda nooruke olnud, jäänud õpetamine siiski katki. Nüüd oleks aga Loopre Hannesel kangesti sellise targa mehe nõu vaja läinud. Kohe kangesti. Järgneb...

Eda